

L'AVENÇADA

SETMANARI RADICAL-NACIONALISTA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
GARRER DE TRES-LLITS, NÚM. 3
LA CORRERPENDENCIA, AL DIRECTOR

Número, 10 céntims

ELS TREBALLS ES PUBLIQUEN BAIX
L'EXCLUSIVA RESPONSABILITAT, DE
LLURS AUTORS, NO'S TORNEN ELS
ORIGINALS.

ANY II

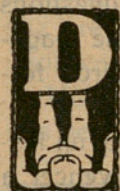
Barcelona 13 de Maig de 1916

NÚM. 63

En la Federació Republicana del Districte II

O RENOVAR-SE O MORIR

Conferencia de D. Xavier Gambús

Dijous passat donà la seva anunciada conferencia en la benemèrita Federació Republicana del districte II, que tants provats republicans acobla, nostre estimat company, el Director de L'AVENÇADA don Xavier Gambús, qui desenrotllà l'interessantíssim tema «O renovar-s o morir».

Per a escoltar la càlida i mesurada paraula de nostre company, s'omplí la sala de la Federació d'entusiastes i bons correligionaris que tributaren al Sr. Gambús una fraternal acollida.

Després d'una breu presentació de l'individu de la Junta de la Federació senyor Ayerbe que ocupà la presidència, el conferenciant desenrotllà son tema.

Veus aquí una síntesi de la seva hermosa peroració.

«Companys i correligionaris: novament me trobo entre vosaltres, els que tantes mostres de simpatia'm teniu donades, Avui, no vinc com l'altra vegada en nom de un grupu, sino única i exclusivament a parlar-vos sense posar en mes paraules altra trascendencia que la de una opinió purament personal. Tan de bo, no obstant, acertí a interpretar el sentir i'l pensar de mos amics, que crec que com jo pensen i senten.

Després de la derrota soferta pels partits republicans en les eleccions passades, convé estudiar les causes que l'hagin pogut produir, unica manera de poguer fixar els remeis que'ns salvin dels perills futurs. I a l'estudiar aquestes causes, desde'l nostre planol del partit Radical, aixís com al senyalar els remeis que al nostre lleal i humil entendre poden guarir el mal, convé dividir

la tasca en dos parts: tàctica seguida i a seguir a Catalunya i tàctica seguida i a seguir en l'ordre general de la política espanyola.

Els homes, i els espanyols potser mes que'ls altres, no's volee mai conformar an els fracassos de les seves empreses. Quan sofreixen una contrarietat o un contratemps, busquen desseguida a qui atribuir-lo: mai volen reconeixer que la propia conducta hagi pogut conduir-los a lo que deploren. Els partits polítics espanyols fan lo mateix, i d'entre ells, els republicans extremen aqueeta nota d'una manera desmesurada. Aixís, les nostres derrotes no son reconegudes mai com a conseqüencies fatals de les propies torpeses o equivocacions. Pel contrari en nostre afany d'atribuir les a maquinacions ajenes molts cops arribem en el deliri de persecucions, fins a l'absurde. Hem arribat a donar a les dretes tota la categoria de mite, per atribuir-los-hi la causa efficient dels nostres mals...

Diguem-ho clar: aquesta vegada, com tantes vegades, hem perdut porque no hem estat dignes de la victoria.

Per lo que respecte a Catalunya, sobretot a Barceloua, es cert que'ls republicans se presentaven dividits a la batalla. Però, encara que depressa i corrents, en vigilies de les eleccions s'hagués concertat un pacte, s'hauria pogut aconseguir el triomf? Si lo succeit amb la coalició radical-nacionalista pot servir-nos de precedent, devém afirmar rodonament que nó.

I és que la coalició radical-nacionalista, no obstant i l'entusiasme que per ella he sentit i sento, i'ls cants ditiràmics que hem entonat en sa llaor, en periodo electoral, va neixer morta. I va neixer aixís porque no foren els ideals els que l'engendraren, sino

un afany de propia defensa de la majoria dels homes capdaventers que l'integraren. Si la coalició s'hagués fet com devia fer-se, al darrera seu, s'hi haurien ajuntat tots els republicans de Catalunya i quan uns discols o rabiets haurien pretengut axecar bandera devant d'ella no haurien trobat soldats per a nutrir les files.

Si la coalició s'hagués pactat a temps en lloc d'esser sols defensiva, hauria pogut tenir un caràcter amplament ofensiu, arribant a ser la única força democràtica veritat, a Catalunya.

Una coalició no deu pactar-se mai després d'aver perdut, sino que s'ha de pactar sempre avans de guanyar. I no fou precisament aquesta la divisa que guiá als prohoms del nacionalisme, avui en fallida, quan pactaren la coalició.

Per l'istiu de 1913, D. Joaquim Lluhi Rissech estava completament conforme en realitzar una política pararela amb la dels radicals i fins en pactar amb aquets una coalició electoral. En un viatge que realitzá a Madrid, tingué ocasió de parlar amb nostre quefe D. Alexandre Lerroix i en aquesta conferencia, quan els dos agrupaments republicans eren forts i poderosos, se parlà de mutues concessions en el terreny doctrinal i idealògic. Mes, no obstant, el senyor Lluhi no tenia molta fe en que'l seguissin els demés prohoms del nacionalisme. I no s'equivocá. Fora de D. Santiago Gubern, els demés seguiren aferrats a la seva deria de combatre als radicals, col·laborant, indirectament, en l'obra de la Lliga.

Vingué la Asamblea Municipal del partit, i allí, on per una desgracia de familia'l Sr. Lluhi, no s'hi trobava present, se votá en contra de la coalició. Sols quatre o cinc votarem en pro. El senyors Coromnas i